

obecná TEORIE KOGITALITY

ivomir

aneb může se stát pěšec králem?

*černá & bílá
láska & život*

Všechna práva vyhrazena. Tato publikace a všechny její části jsou chráněny autorskými právy. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnému stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako **обща Теория на Когиталността** книга на живота, или как всяка пешка може да е цар u Fenix Design, 2011

text, design & layout © *ivomir*, 2011

Překlad © Mgr. Michal Ryšavý, Th.D., 2015

© Nakladatelství ANAG, 2015

ISBN 978-80-7263-978-6

OBSAH

Touha po transformaci podstaty	6
Pojmy	8
Pro ty, kteří tuto knihu číst nebudou....	12
Svět jako takový	32
Pojetí světa: praktická aplikace a plné uvědomění změny pojmání	38
Mozek – jeho hladiny (stavy) a aktivita	42
Příprava	42
Brána k rozumu	42
Metody k dosažení kýženého stavu.	46
Legenda nebo skutečnost...	56
Zákony života (Kybalion, Hermes)	58
Část I. – Uvedení do teorie kogitivity	59
Důvody myšlenkového přeprogramování	59
Unifikace pojmů před vstupem do prostoru poznání	61
Co zatím víme – shodné v různosti: Náboženství	66
Co zatím víme – shodné v různosti: Nauky a duchovní praktiky	71
Iluze smyslů	76
Vše je energie	88

Podstata teorie kogitality	91
Velký třesk.	95
Celkové shrnutí z pohledu teorie kogitality	114
DNA	118
Frekvence emocí a „hmoty“	161
Část II. – Osobnost z hlediska teorie kogitality	166
Ego...	177
Část III. – Praxe splynutí.	240
Vše je živé, myslící a cítící...	240
Intuice...	249
Sny...	253
Futuro-retrospektivní metoda...	259
Meditace...	264
Epifýza. Aktivační cvičení. Spojení s kogitalitou	274
Vzpomínku na probrané vědění umožnili.	304
Použitá literatura	306

*Kdo pozná veškerenstvo
a má nedostatek sám v sobě,
má nedostatek ve všem.*

*Kdo najde výklad těchto výroků,
neokusí smrti.*

*Člověk, který hledá,
ať nepřestává hledat, dokud nenajde.
Když najde, bude otřesen,
a jakmile bude otřesen,
bude se divit a stane se králem veškerenstva.*

Ježíšova slova – Tomášovo evangelium

---

*Red. pozn.: Tomášovo evangelium je v celé knize citováno z publikace „Novozákonní apokryfy I., Neznámá evangelia“
– Jan A. Dus, P. Pokorný, J. Brož; Praha: Vyšehrad, 2006 (překlad z koptštiny).*

psychologická
kvantově-teologická
filozofie

Touha po transformaci podstaty

Jakmile lidé uslyší něco nového, něco, co se dotýká prapůvodní podstaty člověka..., okamžitě to zcela (ne) úmyslně odmítnou, zavrhnou či ignorují – aby nemuseli myslet. Mnoho lidí, kteří se pokusili dané (bez)myslenkovosti uniknout a odvážili se na sobě vyzkoušet metody pojednávané v této knize, zjistilo, že „z těch nejobtížnějších je cesta k sobě samému“. K vykročení po této cestě je naprosto nezbytné zahodit všechny berličky, ukázat záda všem učitelům a autoritám a všechny příručky odložit. Ne se jich zřící, zavrhnout je či je prohlásit za balast, jen je po přečtení a získání všech potřebných informací odložit.

Po zdolání schodiště odmítání a neupřímnosti se člověk ocitá na úpatí svého vlastního Chrámu. Teorie kogitality nám do rukou svěřuje náš vlastní život, což je zodpovědnost. Zodpovědnost za sebe a vůči sobě, zodpovědnost za svá rozhodnutí a za život, který žijeme.

Snad právě proto se může teorie kogitality jevit trochu děsivá, nabízí totiž cestu k přijetí zodpovědnosti... A možná se člověk může skutečně polekat, když se na sebe poprvé podívá zvnějšku... Když spatří, jak mrzačí život svůj, svých dětí, svých nejbližších...

Teorie kogitality nás vede k místu, odkud je již vidět světlo, a provádí nás temnými končinami naší hologramové podstaty. Pomáhá nám přemoci nepřemožitelné a seznamuje nás se silou, jež se v nás tají, s bezbřehými tvůrčími možnostmi, které jen čekají na své uskutečnění. A to je... silně zneklidňující. Vábí k sobě totiž člověka prostřednictvím fascinace něčím novým a neotřelým, zároveň v něm však mimoděk vzbuzuje pochybnost, zda... MŮŽE! Může zakřičet zplna hrdla: „Já Jsem!“, „Já Můžu!“ a zakusit Štěstí, Lásku a Opojení, zatímco upíjí z elixíru věčné moudrosti... V okamžiku, kdy se napřímí a rozevře křídla, naplní svou září celý svůj život a okolní svět zalije vlastním světlem!

Teorie kogitality onu transformaci vyhledává a iniciuje, tu transformaci, kterou má člověk objevit sám v sobě. A to ve chvílích, kdy prožívá bolest, bojí se, hněvá, pocituje rozčarování nebo se ho zmocňuje pocit křivdy. Teorie kogitality ho může rozrušit či vzrušit, povznést a uchvátit..., jejím cílem je však především pomoci mu objevit svůj vlastní cíl, stát se jím a oddat se mu... pro smysl své vlastní existence. Praxe harmonického sjednocení se sebou samým a s celkem je vždy otázkou Cíle, Oddání (se) a poctivého Rozhodnutí. Kdo hledá, vždy to, co hledá, nalézá. Objevíme-li sebe, objevíme ve skutečnosti... vše. A pak... každý pěšec může být králem...

A jak se cestou pohneme dále – o berlích a blátem, nebo na rozepjatých perutích vysoko nad vlastním pachtěním a (bez)myšlenkovostí? Na tuto otázku si musíme odpovědět sami...

Odvážíme se přeměnit svou chladnou mysl ve žhoucí (ú)mysl? Odvážíme se vykročit? Volba je na nás...

Emi Stojčeva

PRO TY, KTEŘÍ TUTO KNIHU ČÍST NEBUDOU...

O co v této knize jde? Povím vám o čarovné hře, v níž se může na šachovnici života stát každý pěšec králem... A proč? Mohl by se snad stát královnou? Taková už jsou pravidla...

Jestliže jste se již pustili do čtení, je zapotřebí vás upozornit, že zde neplatí pravidla v podobě pevných rámců. Zde lze nalézt jen vesmírné principy, jež pracují se všemi a pro všechny, nejvíce však pro ty, kteří disponují rozletem fantazie. Proto je při četbě této knihy zapotřebí vystoupit ze stereotypního rámce „materiálního“ náhledu na život. Bude zde totiž dokázáno, že vše, absolutně vše je jen mentálně-informační energií, přičemž energií v neustálém a neměnném koloběhu. Vše v tomto koloběhu je dvojaké a bipolární, každá jednotlivá věc má svůj protiklad. Stejně a odlišné jsou v jednom a témže okamžiku jedno a totéž a protiklady jsou identické co do své podstaty (*jejich podstatou je mentalita, myšlení*). Díky této teorii pochopíte, proč jsou všechny pravdy polopravdami a proč všechny paradoxy mohou dojít shody... Netoliko uvidíte, že každá příčina má svůj následek, nýbrž dojdete k závěru, že ve skutečnosti je každý následek příčinou své příčiny (*slepice, nebo vejce?*).

Dále se ukáže, že starověké spisy, moderní vědecké výzkumy a teorie kogitality se navzájem důsledně a logicky doplňují, a to až k myšlence, že vše existující je mentální povahy a ona myšlenkovost buduje veškerou jsoucnost. Jak to tak vypadá, myšlení je existence a existence je myšlení... A dané myšlení je spolu se vším existujícím v nikdy neustávajícím koloběhu... Tolik slov by jednoho zmátlo, naštěstí je výše řečené ilustrováno obrázkem. Plus a minus, dobro a zlo, myšlení a hmota, pohyb a klid se nalézají v neustálém a nekonečném koloběhu bez počátku a konce, v koloběhu Kogitality.

Jaké povahy je ve skutečnosti vzájemná provázanost mentality a existence („hmoty“)?
Jak je koloběh mezi nimi realizován?
Pronikli jsme již do tajemství hmoty?

Emoce

Vysokofrekvenční emoční vibrace vyvolávají v myšlení pohyb. Prostřednictvím tohoto rozpohybování se objevují „produkty mentality“ – samy sebe rozvíjející a samoučící se hologramy nahlížené a chápané (v důsledku existence ochranného pole) jako hmota. Hmota (ochranné silové pole) a její následek (emoce) jsou příčinou nového pohybu v kogitalitě... Existence zmiňovaného koloběhu je tedy nabíledni.

Nacházejí-li se kogitální částice v naprostém klidu, disponují všemi informacemi a veškerou energií. Jejich uvedení do pohybu s sebou nese informační (energetické) ztráty. Ve skutečnosti však k žádné ztrátě nedochází, informace se vyzařují ve formě světla, jež vzniklo... ze sebe sama (ze samotných částic). Interakce nově se objevivších elektromagnetických polí a vln společně s kogitalitou vytvářejí samy sebe rozvíjející a samoučící se hologramy s umenšenými vědomostmi, které zakoušejí vysokofrekvenční emoce, jež opět podněcují pohyb v mentalitě... atd. Jde o jakousi láskyplnou nekonečnost s uzavřeným cyklem. Plus a minus zde neexistují, stejné a odlišné jsou jedním a tímtéž. Dobro a zlo jsou si navzájem totožné. Smrti není!

Nesnadné k rozlousknutí? Hned vysvětlím...

Představte si prostor. Nekonečný, bezbřehý a bezedný prostor naplněný... ničím. Teorie relativity nám říká, že se zvyšující se rychlostí čas začíná běžet pomaleji. **Čím rychleji se tedy pohybujeme, tím pomaleji nám utíká čas.** Lze zmínit takzvaný paradox dvojčat: vyrazí-li jeden ze dvou bratří-dvojčat na mezihvězdnou pouť rychlostí blížící se rychlosti světla, vrátí se v porovnání se svým bratrem výrazně mladší. Podobný experiment skutečně proveden byl, a to s párem synchronizovaných atomových hodin – tento teoretický předpoklad tak byl potvrzen **prakticky** a není tedy již pouhou tezí.

MOZEK – JEHO HLADINY (STAVY) A AKTIVITA

Příprava – nastavení mozkové aktivity

Aktivace – vyslovení poselství a jeho zapečetění

Příprava

Aktivitu mozku lze měnit za použití několika faktorů, jakými jsou například: dýchání, intelektuální či emocionální pohnutí, smyslové ovlivňování, stravování, vliv různých chemických látek a další. Věda rozlišuje čtyři druhy (stavy, hladiny) vibrační aktivity mozku:

- **hladina beta** – vysoký stupeň čilosti, aktivní vědomí, myšlenky jsou v neustálém pohybu, nelze se zastavit nebo se koncentrovat na žádnou z nich;
- **hladina alfa** – stav uvolněné čilosti, snížená míra stresu, což podmiňuje zvýšenou schopnost zapamatování. Tento stav lze pozorovat při snění či vizualizaci: člověk si uvědomuje své tělo, vnější svět však jako by mizel, utíchal;
- **hladina theta** – hluboká meditace, trans, výskyt obrazů (bez tělesných vjemů); projevy: pocit tvůrčí inspirace i poznání ukrytého hluboko v nitru a deroucího se ven;
- **hladina delta** – informační osvícení se silným pocitem empatie (vcítění).

Brána k rozumu

Koncentrace – selektivní soustředění pozornosti na jednu věc, přičemž se eliminuje či alespoň snižuje zaujetí čímkoliv jiným

Pozornost – největším problémem často bývá, že se lidé nesoustředí na bezprostřední situaci a okamžik. Místo toho se zaobírají minulostí, nebo myslí na budoucnost

ČÁST I. – UVEDENÍ DO TEORIE KOGITALITY

Důvody myšlenkového přeprogramování

13 myšlenek, jimiž přemýšlíme a chápeme

1. Minulost je s to nám pohltit budoucnost, dovolíme-li jí to. I kdyby člověk seděl po celé dny a týdny v tmavém pokoji pohroužen v myšlenkách a vzpomínkách, minulost nezmění. I kdyby ze všech sil analyzoval situace z dřívějšíka a pokoušel se spojit útržky plátna v jeden celistvý obraz, kdyby si představoval, co by se eventuálně mohlo a co nemohlo stát jinak → minulost zůstává neměnná (alespoň doposud)... Co je tedy lepší? Otáčet se zpět a utápět se v sebelibosti, nebo pátrat po transformaci – kráčet vpřed? Člověk se totiž nalézá vždy tam, kam ho jeho myšlenky a vzpomínky zrovna vedou. I zítra bude tam, kde ony. Přeje-li si transformaci, změnu alespoň něčeho, musí na ni být připraven neustále.
2. Lidé a věci nejsou v životě jednotlivce nastálo, jelikož život je nikdy neustávajícím rozvojem a změnou. Dochází k věcem, jež si nepřejeme, akceptovat je však musíme. Akceptovat, akceptovat, akceptovat... ať se nám to líbí nebo ne. Čemu nerozumíme a co se nám nezamlouvá, musíme prostě někdy zakusit a poznat; přivyknout. Lidem, bez nichž dle vlastního názoru nemůžeme žít, musíme dát svobodu. Právo své vlastní volby má každý. Tím se oprostíme od vlastnické potřeby, jež omezuje a svazuje svobodu lidí kolem. Tento projev úcty ke druhým nás učiní silnějšími.
3. Štěstí není charakterizováno absencí problémů, nýbrž schopností se s nimi vypořádat. Vždy si všimnete toho, co máte, nikoliv toho, oč jste přišli. Co hledáte, to naleznete... A právě z toho důvodu bude to, co s nyní drženým učiníte teď, dobré i nadále, pakliže si to v daném okamžiku takovým způsobem prožijete. Tím, co držíte-vlastníte, není jen váš hmotný majetek, jměním a kapitálem jsou též vaše postoje, hlediska a názory...
4. Někdy ze sebe musíte vydat to nejlepší a vše ostatní nechat jít svou cestou. Zkrátka jen věřit, že se lidé, fakta a události seřadí pro všechny tím nejlepším možným způsobem. Neboť vy jste vším a vše je ve vás. Jsme jedním. Věříte-li, že nevěříte, přece věříte...

5. Ve vlastním životě můžete kontrolovat pouze vlastní volby. Stejně tak druzí. Cesta ke štěstí není dlážděna permanentní kontrolou, nýbrž svobodou k bytí sebou samým. Pamatujte na skutečnost, že nejlepší ochranou je žádnou ochranu nemít.
6. Smiřme se s tím, že to, co považujeme za správné my, může být nahlíženo jako chybné ostatními, a obráceně. Přiznejme druhým právo mít vlastní hlavu, nepožádají-li nás zrovna o radu. Na parketu života tančíme každý na vlastní melodii, žijeme jednoduše svými vlastními frekvencemi.
7. I když vás někteří nepřijmou takové, jací jste, vždy zůstaňte věrni sami sobě. Buďte sebou, byť s rizikem posměchu. I kdybyste byli těmi nejšťavnatějšími jablky v sadu, vždy tu budou lidé, kteří prostě jablka nemusí.
8. Opravdové vztahy lze budovat pouze na základě pravdy. Můžeme se zamyslet nad rčením: **Neříkáme pravdu (ani sobě), že neříkáme pravdu.** Dojde-li v mezilidských vztazích k průlomů, je pokaždé v patách obtížnému rozhovoru.
9. Svět se změní v okamžiku, kdy se změníte vy. Budete-li s to přijímat svět takový, jaký je, aniž byste do něj vkládali vlastní významy, hodnocení a očekávání, jež ho filtrují, pokřivují a deformují, tehdy nahlédnete každou událost jako DŮSLEDEK. Důsledek, díky němuž můžete provést patřičné analýzy a dojít k závěru. Pak již nebude možné danou událost onálepkovat jako úspěch či krach! Tedy trénujte a koukejte, abyste viděli (→ *vizte to, na co se díváte*); abyste opravdu viděli to, nač hledíte; viděli a slyšeli obsah, nikoliv formu a slovo. Člověk se musí zahledět do temnoty, aby prohlédl, zaposlouchat do ticha, aby uslyšel...
10. Můžeme se odhodlat k rozhodnutí, nebo se vymlouvat. Život je ustavičnou praxí v umění tvůrčího výběru možností. Zmýlená neplatí → chyba neznamena krach, dokud se nevzdáme možnosti opravy.
11. Ke zničení jednoho snu obvykle stačí jen několik málo negací. Proto sice kriticky uvažujte, nicméně neodbývejte a nezavrhujte. Přijímejte, avšak neuchvacujte a nevládněte (*něčím*), nic si nepřivlastňujte jako svou osobní držbu – nepovažujte za svůj samozřejmý dědičný statek. Dávejte jen tehdy, bude-li

o to podarovaný stát. V tomto životě bývají věci objevovány a přijímány, nikoliv kradeny či naopak dávány naráz – se vším všudy. Začněte hledat a staňte se... pány veškerenstva.

12. Někdy je jedinou cestou k úspěchu prosté vykročení, akce. Neztrácejte čas a neobjasňujte druhým, proč jednáte právě tak, jak jednáte. Svou inteligenci hajte skutky, nikoliv slovy.
13. Zásadní je čin v **oddanosti druhým, za druhé a pro druhé**, nikoliv dumavé hloubání nad vztahy s okolním světem. Dostane-li se vám nějakých rad, nejprve přemýšlejte, následně jednejte. Obdržíte-li sdělení z kogitality, jednejte ihned, přemýšlejte pak.

Unifikace pojmů před vstupem do prostoru poznání

Obecně přijatá definice **energie** (řec. *ἐνέργεια /enérgeia/* – činnost, účinek = práce) zní: *energie je schopnost daného systému měnit stav okolního prostředí nebo konat určitou práci za určitý čas.*

Dle nových objevů a Teorie Kogitality:

Energie ≡ informace

Japonští fyzikové provedli experiment, kterým názorně ukázali zvyšování vnitřní energie systému v návaznosti na zvyšování jeho informačního objemu. Možnost získat energii z informace postuloval jako první roku 1867 skotský matematik a teoretický fyzik James Clerk Maxwell. Navrhl myšlenkový experiment, v němž je hypotetická entita operující pouze a výhradně s informací schopna pozměnit vnitřní energetický stav systému. Protagonisty tohoto experimentu jsou nádoba s plynem rozdělená uprostřed přepážkou a entita v roli ventilu, který nechává z jedné strany na druhou projít rychlé (žhavé) molekuly daného plynu, pomalé (chladné) však nikoliv. Po jisté době se v každé z obou sekcí nahromadí žhavý či chladný plyn, z čehož plyne umenšení entropie celého systému a taktéž možnost užití teplotního rozdílu k získání energie.

Celkové shrnutí z pohledu teorie kogitivity

Hmota je mentálním polem zahrnujícím v sobě gravitaci a fotony, které vznikly jako následek rozpočívání mentálních (kogitálních) polí-bodů. „Na počátku“ se tyto pole-částice nacházely v naprostém klidu a disponovaly veškerou energií a informační plností (celistvým poznáním). Jejich rozměry byly nulové a jejich atributy by bylo možné srovnat s vlastnostmi plazmy. V nitru sebe samých „pluly“. Kolosální gravitace, již obsahovaly, je však zajistila v nulovém bodě. Každá vysokofrekvenční vibrace by měla za právě pojedeného statutu quo za následek narušení rovnováhy v těchto objektech. V rámci takového narušení by mohlo dojít k pulznímu vyzáření dvojice fotonů. Pokud by byl zdroj fotonů vyvolán impulzem náhodným, autodestruovaly by se. Pokud by šlo o impuls přiměřený (vzájemně se naplňující a prolínající pole → gravitační pole a pole intencní – mentální – sdílející navíc *společný směr*), odehrál by se sled událostí. Samo intendování (zamýšlení) by bylo mentálnímu poli-částici impulzem, jenž by vyvolal pohyb tohoto pole-částice. Vzápětí po uvedení do pohybu by se uvolnila energie → gravitace a světlo. Mentální pole částice by prostřednictvím pole gravitačního vytvořilo předem zamýšlenou a nachystanou formu existující ve vakuu. „Dvojice fotonů“ (ve skutečnosti by šlo o dvojitou spirálu – šroubovici – realizovanou po řadě impulsů) vyzářeného světla by interferovala a interferenční obrazce jejich interakce (danou intencí předurčené) by se „lepily“ na gravitační pole-formu. Došlo by k vytvoření světelné difrakční mřížky vlepěné na intendovanou formu. Průchod světla touto mřížkou by stvořil hologramový obraz, jenž by rovněž odpovídal intenci.

Propuklo by současné vybuzení množství intencionálních impulsů, uvolněné světlo jedné částice by se mísilo se světlem částic ostatních a modifikovalo by patřičné interakce a interferenční obrazce. Za účelem zabezpečení individuality každé intence, bylo by mentální pole bezpodmínečně nuceno hrát souběžně i roli pole ochranného. Určité frekvence a pole by vpouštělo, jiné nikoliv. Ochranné mentální pole by se

nacházelo v hluboké symbióze s polem gravitačním. Výsledný hologram by byl realizovatelný a chráněný; byl by připraven zvednout hozenou rukavici svého rozmarného okolí..

Hologram opatřený ochranným polem bychom napříště pojímali a interpretovali jako... reálnou hmotu.

ČÁST II. – OSOBNOST Z HLEDISKA TEORIE KOGITALITY

Psychologie uvedla ve všeobecnou **známost**, že **emoce** je pojmem popisujícím psychický stav jedince ovlivněný rozmanitými subjekty a okolnostmi. Tento stav může být kladný, záporný nebo může jít o stav lhostejnosti (*apatie*). Opět dle psychologie je emoce procesem spojeným s vnitřními stavy organismu, je následkem fyziologických změn, který je zevně pozorovatelný.

Z toho, co bylo doposud teorií kogitivity prokázáno, je patrné, že je daný proces spíše opačný. Fyziologické změny jsou i se svými zevními projevy důsledkem interakce mezi vlnově-elektromagnetickou výměnou (iniciovanou vnějším prostředím) a řečenými frekvencemi vyvolanými našimi vlastními myšlenkami. Frekvencemi, jež byly emocionálně uloženy/zapamatovány (jde o námi samými filtrovaná přesvědčení a rámce). V okamžiku nahromadění zkušeností Ega (tedy zapamatování informace) jsou prováděny komparace a hodnocení, jež mají tuto informaci jistým způsobem klasifikovat. V souvislosti s tím, shoduje-li se s našimi soudy stran dobra a zla (filtry), bude příslušná klasifikace kladná, záporná či lhostejná.

Souhrnné frekvence jsou v nepřetržité superpozici (interakce, výměna a transformace) – a v důsledku negativních pocitů, jakými jsou kupř. strach, závist, lakota či hněv, se snižují. Za přítomnosti nízkých vibrací pak orientujeme proces své filtrace právě podle nich a přijímáme je jako „danost“ (vlastní realitu). Následkem toho i nadále pokračujeme ve vyhledávání takových typů komparací a hodnocení, jež se řídí těmito zažitými kritérii. A tak se nám v životě neustále „objevují“ negativní situace a záporné jevy. Ve skutečnosti jsme však tím, kdo je vyhledává (přivolává) my sami a je zcela přirozené, že pak nalézáme jen to, co jsme si k nalezení předem „naprogramovali“. A obráceně to platí rovněž. Uzpůsobení filtrace vysokým frekvencím vděčnosti, soucitu, odpuštění a lásky vede k jejich dalšímu vyhledávání a nalézání a člověk se následně cítí mnohem svobodněji a šťastněji.

Je snad daná filtrace nastavena předem a napevno? Ale vůbec ne!

Fundamentální jednotky přirozeného výběru – základní prvky, jež mohou či nemohou v příslušném prostředí přežít – nazýváme **replikátory**. Vytvářejí sérii prakticky stejných kopií, jež se obvykle seskupují do většího společenství (projev ochranného mechanismu, jehož cílem je jejich ochrana a přežití). Tato společenství jsou „nositeli“ (kupř. buňka je nositelem chromozomů). **Nositelé se nereplikují a jejich funkce spočívá v ochraně replikátorů. Replikátory vnější svět nevnímají a žádnou činnost nevykonávají. Jejich funkcí je budovat nositele, jež tak činí.** Replikátor i nositel takto operují a rovnocenně se doplňují v rámci schématu uzavřeného do permanentního koloběhu. Ve svém základu jsou však jedním a tímtéž...

Vlastnost superpozice (k poli vděčícímu za svou existenci pohybu dané částice či k elektromagnetickému poli proměnlivému v čase se připojuje pole iniciované jiným agens – např. vnějším prostředím) je obzvláště důležitou entitou. Tento princip totiž stojí za vlivem emocí (vysokofrekvenčních vln) na koherentní DNA (individualizované světlo), jakož i za působením frekvencí vnějšího prostředí při sebemanifestaci světla v podobě „hmoty“. Emoce se realizují jako jakési aktivační implantáty do pojednávaného světla, jež se dále transformuje v molekuly DNA. Proces se odráží na jednotlivých buňkách i na celém organismu, což zase přirozeně vede k novým emocím atd. Jde o tutéž zákonitost, dle níž proměnlivé elektrické pole dává vzniknout poli magnetickému či oscilující elektrické pole poli magnetickému kmitajícímu, jež zase emituje vibrace jako pole elektrické... Jedná se o koloběh či kruh příčin a následků, kde má každá příčina svůj následek a každý následek je vlastně příčinou oné příčiny (slepice, nebo vejce?). Jinými slovy, to, co si myslíme, že ve svém životě uskutečníme (následek), je vlastně prvopříčinou toho, že si na to vůbec myslíme...

Frekvence je univerzální vlastností energie a indikací její hladiny. Právě frekvence jsou tím, co tvaruje svět naší percepce či, jinými slovy, skutečnost v našich počítčích. Různé frekvence jsou nositeli různých informací a jejich kombinace mají rozmanité projevy. Každá elementární částice má jistý energetický náboj a frekvenci, jež určují její podstatu. Lidský mozek a smysly jsou nastaveny na určitý frekvenční rozsah a veškeré naše prožívání skutečnosti je jím dané. Zvuk má vlastní frekvenční rozpětí, světlo má zase své. Existuje však ještě ultrazvuk a infračervené či ultrafialové světlo, jež součástí našeho vnímání skutečnosti nejsou. Jsme zkrátka naladěni jen k percepci určitého frekvenčního výseku z celku všeho, co nás obklopuje. Fyziologicky i smyslově jsme přímými příjemci pouze nicotné částičky známého nám elektromagnetického spektra.

Každé tělo je elektromagnetickým frekvence vyzařujícím oscilátorem. Pohyb svalů, srdeční rytmus, emoce či myšlenky, to vše produkuje energii; elektromagnetický proud šířící se prostorem kolem nás. Biofotonika odhalila, že živé buňky vyzařují v důsledku své aktivity fotony světla. A tyto fotony nejsou jen nějakým vedlejším produktem buňky, jsou nositeli mezibuněčné informace (Fritz-Albert Popp a jeho důkaz). Každý objekt vyzařuje v elektromagnetickém spektru energii následkem nepřetržitého pohybu částic,

být nahlížena dvojí optikou a viděna být jako pozitivní či negativní. Většinou užíváme jen jedné a danou věc vidíme – negativně. Jednáme tak za účelem ochrany. Má to však za následek popírání druhé stránky dané události. Prostě ji nevidíme, opomíjíme a jsme permanentně připraveni k obhajobě své teze, že jednoduše žádná lepší stránka není...

K identifikaci negativních myšlenek a způsobů filtrace dochází pomocí otázek pokládaných sobě samému. Je skutečně nezbytně nutné zajistit „nezávislost“ těchto otázek – jako by byly kladeny neznámým postranním pozorovatelem. V praxi tedy na sebe budeme nahlížet sice sami, leč „očima“ nepředpojatého neznámého. Pochyby a **konfrontace** k transformaci „chronického“ vnitřního rozpoložení a nálad nevedou. Nepochopení je rovněž přímým důsledkem naší zkušenosti či „rámce“, jež jsme si sami vyřezali; nadále je tento hranicí tísnící naše pochopení, jakož i materializací a manifestací naší neochoty přijímat a slepoty k neznámému. Různá očekávání jsou jakousi „polní branou“, na niž neustále narážíme. Řečená brána je projekcí našeho přesvědčení stran budoucnosti, přesvědčení zbudovaného pod vlivem zákonitostí a filtrů zasunutých v Egu. Tato stanoviska a postoje (*jde o ta nejnegativnější*) ústí do zaujatosti, neuvědomělosti a v konečném důsledku likvidují každé přání tvorby a rozvoje, načež se nemůžeme cítit jinak než mizerně. Dostáváme se do začarovaného kruhu a žijeme v přesvědčení, že nejsme s to dotčenou bránu rozrazit – a přitom přece právě za ní na nás čeká kýžené štěstí. Avšak v sevření svých přání není v našich silách se od této své brány odlepit, promnout si oči a rázem prozívat. Pochopit, že žádná brána neexistuje a my se v poli onoho námi tolik hledaného štěstí již nacházíme...

Ego...

Ego – latinsky Já. Teorie kogitivity však říká, že jde ve skutečnosti jen o onu energetickou část obsahující logiku a získanou zkušenost. Stejně se k němu ostatně staví i psychologie – Ego se začíná vyvíjet ode dne narození. Po pravdě je však Ego ochrannou mřížkou vystavěnou již v okamžiku vzniku ideje formy...

Odvěká intence uvádí kogitální částice do pohybu a nalézá se v základu formující se individuality. A tak je Ego stavební energií užívanou při dosahování dokonalosti v kogitalitě, pokud jde o plnost poznání. Já (neboli aura) je celostnější informační entitou podržující v sobě jak individuální zkušenost Ega, tak logiku a informační celek stran jeho kontaktu s libovolným prostředím plus rozšiřující povědomí o ostatních částicích kogitality.

V pohybu vyzařuje každá kogitální částice energii. Vyzářené vlnové funkce jsou rozmanité a provázané navzájem. Je-li v určitém poli přítomno i Světlo, lze je nahlížet jako svítící sféru. Jako pohybem manifestované Světlo s individuálními parametry příslušného pohybu (*individuálními parametry DNA*). Tyto parametry i světlo samo vymezují konkrétní předpoklady tvorby a existence hologramu. *Holografická deska*, na níž je interferenční obrazec světla „zapamatován“, je ochranným gravitačním polem uchovávaným formou. Difrakční mřížka je pak budována interferenčním obrazcem samotné dvoušroubovice DNA. Světlo po svém průchodu jmenovanou „mřížkou – symbolickou deskou“ manifestuje obraz. Ten je zpravidla výsledkem světelné interakce uvnitř pole. Obraz pojednávaného hologramu se stává „materiálním“ při průchodu světla difrakční mřížkou. Tak se realizuje zajištění, uchování a ochrana formy, jakož i energetický výdej coby reakce na interakci s vnějším prostředím. Tato obousměrnost je v plné závislosti na ochranné funkci pole. Hranice pole musí být obdařena „smyslovostí“ – nástroji k detekci změny stavu vnějšího prostředí při interakci s ním.

Nepřítomnost znalosti v kombinaci s náhodnou variací vlastních myšlenek determinují podstatu Ega. A jelikož se vlastní myšlenky opírají o zkušenost interakce s prostředím, nemá se Ego jak vyprostit z rámce své „stávající materiálnosti“.

jméno (IME)^{*)}! Rozdíly mezi námi (jako např. způsob vnímání vlastní osoby a světa) předurčují i variace našich vzájemných vztahů. Pakliže se zakládají hlavně na Ego-významech, které do nich vkládáme, je výsledkem vždy **kompromis**, tedy **vnitřně nepřijatý souhlas s vnější událostí**, ergo vnitřní konflikt v Egu. Kompromis protagonisty události odosobňuje a překáží jim v odhalení a rozvinutí jejich pravé podstaty. **Jak kompromisy eliminovat** a souběžně transformovat své negativní pocity v pocity pozitivní; jak dosáhnout štěstí?

Dělejme pravý opak toho, o čem se Ego domnívá, že nám slouží... Ego má za to, že máme patent na pravdu – jednoduše tedy přijmeme za své, že pokaždé šlápeme vedle. Ego hledá důkazy, že jsme otevření, všemu přístupní a svět, že nahlížíme takový, jaký je. Danou představu teď obracíme naruby – jsme uzavření, zapouzdření a informace o vnějším světě se k nám dostávají skrze tlustý a zaprášený filtr. Děláme tedy všechno možné, abychom Ego přiměli o sobě zapochybovat. A **děláme to tak dlouho, dokud nezačneme sebe samé vidět jako někoho cizího...** Cílem je „separovat“ Ego od naší pravé podstaty → poznat ho a analyzovat zcela nezaujatě. Samozřejmě je to spojeno s bolestí (*poznáváme, že nejsme výkvětem všech ctností*), s velkou dávkou rozčarování (*všichni si myslí, že jsme „tupí jak motyka“*) a s mnoha změnami – známostmi a rozchody zanechávajícími po sobě bolest, pachuť či stesk. Lidé, s nimiž jste si rozuměli (*byli vaší „krevní skupinou“ – byli jako vy*) se vám náhle nijak zvlášť nezamlouvají (*myslí jinak – negativně*), na nové známosti se však ještě necítíte. Je to pomalý, katarzní proces. Proces, který netrvá, po pravdě řečeno, déle než tři měsíce... A možná je to dobře. Neboť...

***Lépe je se 89 dní trápit a pak se 89 let cítit šťastně, než se 89 let trápit
a v jejich průběhu být eventuálně 89 dnů šťastný.***

ivomir

^{*)} „Ime“ (v latinském přepisu) – bul. výraz znamenající „jméno“. (pozn. překl.)

ČÁST III. – PRAXE SPLYNUTÍ

Vše je živé, myslící a cítící...

V Rumunsku jsou k vidění jisté kameny zvané trovanty, jež se na první pohled od běžných kamenů příliš neliší. Často si na nich hrají děti. Podle místních jsou to „kameny živé“. Většinou jsou zaobleného či aerodynamického tvaru bez ostrých hran. Zevně se jen málo odlišují od kamenů ostatních, kterých je v pojednáváných oblastech nadbytek. Jakmile však zaprší, začíná se s trovanty dít cosi nevídaného: jako houby po dešti počínají růst a zvětšovat svůj objem. Jakýkoliv trovant s počáteční vahou několika gramů je s to časem vyrůst a dosáhnout váhy jedné tuny či více. Nejrychleji rostou kameny mladé a s ubíhajícím

časem, jak jim přibývají křížky, zpomaluje se i jejich růst – no právě jako u lidí. Většina rostoucích kamenů je tvořena pískovcem. Jejich vnitřní stavba také není obyčejná – jsou-li v půlce rozříznuty, lze uvnitř, stejně jako u stromů, spatřit jednotlivé prstence kolem malého tvrdého jádra. Snad se tyto prstence pojí s počtem let, jež daný kámen prožil. Některé z balvanů se dokonce přesmykují z místa na místo. Stavba trovantů nových je tatáž jako u ostatních, starších kamenů. I zde v nitru spočívá jádro tající v sobě

jsou starousedlíkům známy již přes sto let, příliš se však o ně nezajímají. Dnes jsou trovanty chráněny zákonem. Ač jejich kurióznost nutí některé badatele pozastavit se nad možností, že by snad byly diskutované kameny v dané chvíli neznámou neorganickou formou života, nebylo zatím v silách vědy dostat se tomuto úchvatnému tajemství na kobytku...

Živé kameny v Údolí smrti

Údolí smrti leží ve východní části Kalifornie, kousek od hranice s Nevadou. Je nejnižše položeným místem západní polokoule (68 metrů pod hladinou moře) a nejteplejším místem na zemi. V jeho jižní části se nachází hliněná rovina – dno

pro vědce záhadu z nejpozoruhodnějších. Lze-li růst kamenů z hlediska vědy alespoň nějak objasnit, pak proces dělení kamenného jádra se jakémukoliv logickému vysvětlení vzpírá. Celý průběh reprodukce trovantů připomíná pučení, pročež se někteří odborníci vážně zamýšlejí nad otázkou, nejsou-li řečené kameny dosud nepoznanou neorganickou životní formou. Nejenže tedy rostou, trovanty jsou s to se i rozmnožovat. K tomu dochází poté, co povrch kamene zvlhne a objeví se na něm malý hrbolek. Časem se zvětšuje, a jakmile se váha kamenného novorozence dostatečně zvýší, od matky se trhá. Mimořádné vlastnosti dotyčných kamenů

dosahují v podobě symbolů a vztahují se pouze k budoucnosti. V regresi vidíme v momentu TADY a TEĎ faktografickou manifestaci paralelního světa – minulost či budoucnost (*v nulovém bodě prostor ani čas neexistují – vše se odehrává v okamžiku „ted“*). Tyto informace nejsou symbolické povahy a odpovídají na konkrétní otázku.

Stejných kroků tvořících FRM lze užít i v rámci individuálního vstupu do Knihovny (autoregrese či autopgrese). Člověk se usměřuje a vede sám. Po jistém počtu cvičení a pokusů lze celý proces uskutečnit. To se pak nalézáte zároveň v poloze průvodce i diváka. Po jedné takové seanci jsem si všiml, že mohu pozorovat příslušné události – tedy to, co se odehrává, nevidím však svoji tvář. Jakmile si to uvědomíte, můžete vyhledat nějakou reflexní plochu, v níž se prohlédnete. Buďte však připraveni na **všechno** – ten pohled vás může vyvést z míry...

Meditace...

Meditatio (latinsky) znamená „rozvažování“, „rozjímání“ a někde i „modlitba“. Ve staré védské tradici jsou ekvivalenty užitých termínů *dháraná*, *dhjána*, *samádhi*, v buddhismu pak *nirvána*.

Mentalita (*kogitalita*) je absolutní realitou, je vším, co vnímáme, a toto vše v ní existuje současně **tady a ted**. Člověk je individualizovanou hologramovou manifestací této mentality a jako takový není od reality nikterak odtržen, není ani subjektivní „fantazii“ či iluzí, nýbrž je této samé mentality produktem. Proces „meditace“ je interakcí kogitality, jejím „obcováním“ s hologramovou realitou ve všech rovinách jsoucna bez ohledu na prostor a čas. Proces „meditace“ je rovněž interakcí hologramu s kogitalitou. Pociťuje-li hologram strach nebo užívá-li jakýchkoliv obranných funkcí, dochází ke spleení mřížek a komunikace s kogitalitou vážne. Jinými slovy, hologram nepřijímá. Dva aspekty toto energetické spojení vymezují:

Všechno, co k meditaci potřebujeme, jsme my sami! Za eliminace logiky, významů a štítů iluzorní bezpečnosti vstupujeme hluboko do informační energie, do energie ticha, jež nás cele obklopuje

a naplňuje. Při absenci logiky rušivé frekvence umlkají, filtrace mizí a spojení se realizuje přímo. Plodem tohoto kontaktu jsou odpovědi na všechny otázky.

Meditace není koncentrací mysli! Koncentrace a fixace na záměrně vyvolané vizuální obrazy aktivuje mechanismy logiky.

To je vizualizace. Meditace je oddané splývání s mentalitou prostřednictvím bezpodmínečného podání se a bez jakéhokoliv očekávání. Není rituálem! V podobném stavu se lze ocitnout i zahledíme-li se do nedozírnosti nebe, ztratíme-li se v tanci dešťových kapek, vdechujeme-li zhloubi krásu májového jitra nebo se utápíme v moři podzimního listí... Meditace je frekvencí mentality při vypnutých vibračních formy. Tonutí v meditaci eliminuje smyslovost. Častý průnik do daného stavu mozek uschopňuje k jeho vyvolání dle libosti – většinou za účelem získání konkrétní informace, jež je běžně filtrovaná!

Zákon kogitality: Vše je mentalita. Vše je částí celku a celek je ve všem.

Možnosti jsou neomezené. Kogitalita je všude a každá entita je její individualizovanou manifestací.

Proces je cyklický a jedno přechází v druhé. Nekonečno je každou manifestací.

*Touha po... čemkoliv **láskyplně** toto samé... cokoliv **tvorí** – zpola,
A jejich **splynutí Je plností, celostností a dokonalostí!**
Láskyplným scelením harmonie Kogitalitou a v Kogitalitě.*

Zákon kogitality z hlediska hologramu:

*Touha po... čemkoliv toto samé... cokoliv **eliminuje** – zpola,
A **výhradně jejich splynutí realizuje plnost, celostnost a dokonalost!**
Harmonii Kogitalitou a v Kogitalitě.*

energie, což má za následek nemoci a hluboký pocit neštěstí. Děláme všechno možné, vždy však proti něčemu (*zpravidla proti placení*). Nejednáme pro potěšení či požitek z jednání samého, nýbrž proto, že „se to tak má“ („*co by řekli druzí...*“, případně „*to je moje věc, co si myslíš, že se mi do toho pleteš...*“). Dokonce knihy se píší, filmy točí, obrazy malují – „tvoří se“ z povinnosti či na objednávku. **Tvůrčí proces je** však vpravdě...

... uspokojením z toho, že se oddáváte stavu v přijímání neznámého a nestandardního, což Je tíhnutím ke splynutí s kogitalitou. Ke všemu, co Je. A čím jste ve skutečnosti vy sami. Jedinou euforií nad tím, že jste... sebou samými... a celkem...

V jednotě!

Epifýza. Aktivační cvičení. Spojení s kogitalitou

Epifýza nazývaná rovněž pineální žláza (*corpus pineale*), šišinka či třetí oko je malý útvar, jenž je součástí mezimozku. Podobá se lehce zploštělé šišce o velikosti několika milimetrů. Plného rozvoje dosahuje kolem sedmého roku věku člověka. Ovinuta je tenkým vazivovým pouzdrům (kapslí), z něž pronikají do hloubi šišinky útlé vazivové přepážky dělící ji na neúplné lalůčky. Ty jsou tvořeny dvěma druhy buněk: pinealocyty a intersticiálními buňkami neurogliovými. Část vláken šišinky vytváří s pinealocyty synapse (vazbu s hologramem). Neurogliové buňky jsou astrocyty a hrají roli rázovitých „zdyadel“ mezi nervovými tkáněmi a obíhající krví; brání jejich kontaktu. Kromě toho obsahuje epifýza vápenaté konkrementy (kulovitá tělíška) zvané mozkový písek (*acervulus cerebri*).

René Descartes předpokládal, že jsou s epifýzou spojeny oči, a to „strunami“, epifýza sama pak že je interpretátorem viděného. Měl za to, že se v diskutované žláze rodí myšlenky, načež se uvolňují do likvoru¹⁾.

¹⁾ *Mozkomíšní mok známý rovněž jako likvor je bezbarvá fyziologická tekutina produkovaná mozkem, cirkulující a „omývající“ centrální nervovou soustavu. Mozek „plave“ v mozkomíšní tekutině zevně zcela zavinut nepropustnou tvrdou*

Nazýval ji „sídlem duše“. Dnešní výzkum tohoto orgánu vědce přivádí do náboženského naladění, jelikož odkrývá jeho unikátní možnosti. Ukázalo se například, že epifýza obsahuje ultraminiaturní magnetky, což ji činí mimořádně složitým bioelektronickým senzorem. Hormonů žlázou produkovaných je mnoho, nejznámějším je však hormon spánku – melatonin. Je vyráběn v noci a zodpovědný je za mnoho procesů pojících se s imunitou (ochranou formy). Receptory hormonů pineální žlázy lze nalézt i ve svalech. Experimentálně bylo již dokázáno, že v pozici snímače elektromagnetických signálů detekuje epifýza mimořádně slabá elektromagnetická pole a reaguje na ně, což je výkonem ekvivalentním imaginární schopnosti zaslechnout šepot v několikakilometrové vzdálenosti. Obdobnou citlivostí jsou obdařeny i zmíněné receptory. Synchronizuje tedy fyziologické procesy, jež organismus uvádějí v soulad s vnějšími faktory kosmickými a geofyzikálními (elektromagnetickým působením prostředí). Chybějící „nezávislé“ spojení s kogitalitou uvádí její synchronizační činnost „ve zmatek“. Kupříkladu – pozdní uléhání. V Anglii proběhl experiment s dobrovolnicemi (těhotnými ženami), jež v jeho rámci chodily spát záměrně až po půlnoci. Jejich krevní testy vykazaly následně výrazný pokles hladiny hormonů ovlivňujících imunitu.

V praxi ovládá epifýza ohnisko pozorování – zaměření na svět energetický či hologramový (fyzická smyslovost). Schopnost synchronizovat příslušné frekvence napomáhá mozku naladit se na přijímání informací z kogitality beze ztráty kontaktu s „realitou“. Velký mozek je zdrojem elektromagnetické energie pro tělo. Epifýza je rozbočovací zásuvka ve funkci neuro-endokrinního přepínače zajišťujícího multikanálové informační nabíjení hypofýzy. Ta patřičné informace přijímá, načež je šíří mozkiem. Taktéž existuje

---

plenou mozkovou – dura mater (latinsky: tvrdá matka). MMM zalévá prostor mezi mozkovými plenami arachnoideou (z řec. – pavučnice) a měkkou plenou mozkovou (omoezečnice – pia mater /něžná matka/), přičemž veskrze vyplňuje vnitřek mozkových komor (ventriculi – vl. bříška), jakož i centrální páteřní kanál. Likvor je kapalinou přibližně izotonicou (s osmotickým tlakem). → Proces spontánního jednosměrného přechodu molekul rozpouštědla polopropustnou membránou mezi dvěma roztoky stejné látky ve směru od roztoku s nižší koncentrací k roztoku s koncentrací vyšší se nazývá osmóza, příslušný tlak potom – tlakem osmotickým.

Obecně se má za to, že hmota existuje, protože ji vidíme. Jak se však ukazuje, je tomu přesně naopak – věci existují výhradně a pouze tehdy, když je **pozorujeme**. Vše, co vidíme, jsou vlny, vibrace vln a polí, hologramy – svět iluzí. Teorie kogitality nám nabízí možnost „vykročit“ ze standardního schématu logiky a nahlédnout okolní skutečnost z odlišného kvantově-teologického a filozofického hlediska. Dosáhnout na psychologickou transformaci vlastního *Já*.

Nejedná se o **teorii**, nýbrž o faktickou podstatu života viděnou prizmatem nejnovějších objevů kvantové fyziky, vlnové genetiky, medicíny, filozofie, psychologie atd. Dokazuje se zde, že vše v tomto hologramovém světě je mentální povahy – vše je mentalita. **Smrt neexistuje** a nemá nejmenšího smyslu se jí bát. Rovněž se zde dokazuje, že Ego je od nás **odloučenou, individualizovanou, mentální a sebe samu vzdělávající (samoučící se) bytostí**, současně je však částí *Já*, a že celek poznání se nachází v nás – v poli naší vlastní aury. Akašický záznam této naší kroniky je individualizovanou DNA, jíž disponujeme a jež setrvává v nepřetržitém světelném koloběhu mezi poznáním a emocemi. Koloběhu vysvětlujícím „nevysvětlitelné“ případy **reinkarnace**. **Tato teorie** poskytuje odpověď i na otázku po **smyslu naší existence** – proč jsme tím, čím jsme? Snad s tím má co do činění skutečnost, že můžeme s láskou tvořit a tvoříme sebe samé i svět kolem nás. **LÁSKYPLNÁ TVORBA! Láskyplná tvorba života!**

My coby tvůrčí celek! Coby kogitalita! Coby my sami za sebe! Coby jednota, jíž jsme! Jednota!

JEDNOTA!

Bez ní zbyde jen... NE-JEDNOTA a roztříštěnost.

A co s ní?

www.anag.cz

ANAG
ANBRAGOGOS
AGENCY

